

РЕШЕНИЕ

№ 15736

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **17** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от Й. З. А. с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221424001623-091-001/01.08.2025 г., потвърден с Решение № 1333/31.10.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ДОДОП/ С.. Жалбоподателят моли РА да бъде отменен. Представява се от адв. Б. с пълномощно /л. 155, л. 156/. Претендира разноски в размер на 2 766,09 евро. Представя списък с разноските /л. 162/ и договор за правна защита и съдействие /л. 163/. Представя писмени бележки.

Ответникът оспорва жалбата. Представява се от гл. юрк. С. с пълномощно /л. 159/. Претендира юрисконсултско възнаграждение /л. 164 гръб/.

Административен съд София – град след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 02.04.2024 г. /л. 27/ е възложено извършването на ревизия на Й. З. А. за установяване на отговорността ѝ за задълженията на „Гостилница Мерак“ ООД, ЕИК[ЕИК]. ЗВР е издадена и подписана с електронен подпис от П. Х. К. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П.. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 25.04.2024 г. /л. 29/. За компетентността на органа, възложил ревизията, е представена Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. /л. 17 – л. 19/ на зам. изпълнителния директор на НАП – Г. Д., с която се определят органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК; Заповед № 3-ЦУ-2388/20.11.2023 г. /л. 20/ на зам. изпълнителния директор на НАП Г. Д., с която се нарежда П. К. да заеме длъжността на началник

сектор Ревизии в дирекция Контрол; Заповед № 3-ЦУ-675/01.04.2024 г. /л. 24/ на зам. изпълнителния директор на НАП Г. Д. и приложение към нея /л. 25/, с които се посочват лица, спрямо които контролните производства да бъдат възложени от началниците на сектори, посочени в Заповед № 3-ЦУ-2388/20.11.2023 г.; Заповед № ЗЦУ-ОПР-24/15.06.2023 г. /л. 26/ на изпълнителния директор на НАП Р. С., с която се оправомощава зам. изпълнителният директор Г. Д. да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК; Заповед № 2-1971/28.12.2023 г. /л. 161/ на директора на ТД на НАП П. И. К., с която П. К. е преназначен на длъжност началник сектор Ревизии в дирекция Контрол в ТД на НАП П..

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 23.07.2024 г. /л. 30/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 26.08.2024 г. Заповедта е надлежно връчена по електронен път на 29.08.2024 г. /л. 32/.

Със ЗИЗВР от 26.08.2024 г. /л. 41/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 25.09.2024 г. ЗИЗВР е връчена по ел. път на 29.08.2024 г. /л. 43/.

Със Заповед от 06.11.2024 г. /л. 37/ревизионното производство е спряно на основание чл. 34, ал. 5 ДОПК във връзка с образуваното ТД № 2/2024 г. на ВАС. Заповедта е връчена по ел. път на 07.11.2024 г. /л. 39/.

Със Заповед от 01.07.2025 г. /л. 33/ ревизионното производство е възобновено поради постановеното ТР № 3/26.06.2025 г. на ВАС по ТД № 2/2024 г. на ВАС. Заповедта е връчена по ел. път на 03.07.2025 г. /л. 35/.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221424001623-092-001/09.10.2024 г. /л. 44 - 78/ от Т. П. К. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и О. Г. Л. – главен инспектор по приходите, определени с горепосочената ЗВР. РД е подписан с електронни подписи от провелите ревизията и е надлежно връчен по електронен път на ревизираното лице на 12.10.2024 г. /л. 79/. Срещу РД не е постъпило възражение.

В срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22221424001623-091-001/01.08.2025 г. /л. 91 – л. 116/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – П. Х. К. и Т. П. К., подписан с електронни подписи, като е надлежно връчен на ревизираното лице по електронен път на 12.08.2025 г. /л. 118/. С РА на Й. А. е установена отговорност по чл. 19, ал. 2 ДОПК за задълженията на Гостилница Мерак ООД в общ размер от 277 462,62 лв., от които 189 081,11 лв. главница и 88 381,51 лв. лихви, а именно: за ДДС по ЗДДС 2 155,13 лв. главница и 3 057,15 лв. лихви за периодите м. 05.2020 г., м. 06.2020 г., м. 06.2021 г., м. 07.2021 г., м. 08.2021 г., м. 10.2021 г., м. 02.2022 г., м. 04.2022 г., м. 07.2022 г., м. 08.2022 г., м. 09.2022 г., м. 10.2022 г.; за корпоративен данък по ЗКПО в размер на 36 423,01 лв. главница и 20 527,12 лв. лихви за периодите 2019 г., 2020 г., 2021 г.; за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по ЗДФЛ в размер на 56 662,73 лв. главница и 25 407,63 лв. лихви за периодите м. 05.2020 г. до м. 07.2020 г. и м. 09.2020 г. до м. 02.2021 г. и м. 06.2021 г. до м. 11.2022 г.; задължения за осигурителни вноски по КСО, в това число за държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители в размер на 54 363,35 лв. главница и 23 459,77 лв. лихви за периодите м. 05.2020 г., м. 06.2020 г., м. 10.2020 г., м. 11.2020 г., от м. 01.2021 г. до м. 11.2022 г.; за универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители в размер на 11 967,31 лв. главница и 5 159,17 лв. лихви за периодите м. 05.2020 г., м. 06.2020 г., от м. 09.2020 г. до м. 11.2020 г., от м. 01.2021 г. до м. 11.2022 г.; за здравно осигуряване по ЗЗО в общ размер на 24 509,58 лв. главница и 10 770,67 лв. лихви за периодите м. 05.2020 г., м. 06.2020 г., м. 10.2020 г., м. 11.2020 г., от м. 01.2021 г. до м. 11.2022 г.

Срещу РА, в срок – на 25.08.2025 г., е подадена жалба по административен ред /л. 138 – л. 139/, с която се обжалва РА за периодите, за които са установени задължения.

Във връзка с жалбата в срок е издадено Решение № 1333/31.10.2025 г. на Директора на ДОДОП С. /л. 9 – 15/, което е надлежно връчено по електронен път на ревизираното лице на 17.11.2025 г. /л. 16/. С Решението на директора на ДОДОП РА се потвърждава за всички периоди и всички установени с РА задължения.

С разпореждането за насрочване на страните е указана доказателствената тежест, а на жалбоподателката – възможността за ангажиране на съдебно-счетоводна експертиза. Същата изрично отказва назначаване на такава /л. 164/.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като изследва дали същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Видно от описаните по-горе документи, ревизионното производство е възложено и извършено от органи по приходите, които са от ТД на НАП П.. С оглед ТР № 3 от 26.06.2025 г. по ТД № 2 от 2024 г. на ВАС и приложените заповеди /описани подробно във фактическата част на решението/, съдът намира, че ревизията е възложена от компетентни органи и РА е издаден от компетентни органи по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Съгласно ТР № 3 от 26.06.2025 г. не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. В тази връзка, възражението на жалбоподателя за нищожност на РА се явява неоснователно поради наличие на териториална, материална и повременна компетентност на органите по приходите. РА е издаден от органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Решението на директора на ДОДОП е също в кръга на правомощията му.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и заповедите, доказващи компетентността на органите, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА и заповедите /л. 132 и сл./.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. РД и РА са издадени в сроковете съответно по чл. 117, ал. 1 от ДОПК и по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение. ЗВР, РД и РА са надлежно връчени на ревизираното лице.

По отношение на материалната законосъобразност на РА, за да е изпълнен фактическият състав на чл. 19, ал. 2, т. 1, предложение 1 ДОПК следва да са налице следните елементи: непогасени публични задължения на Гостилница Мерак ООД; качеството на Гостилница Мерак ООД на

задължено лице по чл. 14, т. 1 или т. 2 ДОПК; Й. А. следва да е действала в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурорист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице; недобросъвестност на действията на Й. А.; каузална връзка между недобросъвестните действия по намаляването на имуществото и невъзможността за погасяване на задълженията.

Установено е с влязъл в сила РА № Р-22221420004328-091-001/15.04.2021 г., издаден на Гостилница Мерак ООД, въз основа на подадени данъчни декларации от дружеството, че същото е задължено лице по смисъла на чл. 14 ДОПК; че има непогасени публични задължения за ДДС, корпоративен данък, данък върху доходите на физически лица, задължения за задължителни осигурителни вноски и за лихви за забава. Изложените факти не се оспорват от жалбоподателката. По данни от търговския регистър /ТР/ Й. А. е била съдружник с 50 % дял и управител на задълженото юридическо лице за целия ревизиран период.

Спорно се явява дали жалбоподателката е извършила плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, което да доведе до намаляване на имуществото и невъзможност за събиране на вземанията, както и дали това е извършено недобросъвестно, както и дали са били предприети необходимите действия по събиране на задълженията срещу задълженото юридическо лице.

Съгласно § 1, т. 5 от ДР на ЗКПО, скрито разпределение на печалба са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви "а" и "б".

Установено е, че на Й. А. са били изплатени следните възнаграждения по договор за управление и контрол /ДУК/ за периодите: от м. 05.2021 г. до м. 11.2021 г. по 25 000,00 лв. на месец, за м. 12.2021 г. – 11 250,00 лв., за м. 01.2022 г. – 2 500,00 лв., от м. 02.2022 г. до м. 05.2022 г. по 25 000,00 лв. на месец, за м. 06.2022 г. – 15 909,09 лв., от м. 07.2022 г. до м. 09.2022 г. по 25 000,00 лв. на месец, за м. 10.2022 г. – 100,00 лв., за месец 11.2022 г. – 22,73 лв. Така по чл. 50 ЗДДФЛ за 2021 г. Й. А. е декларирала получено възнаграждение от Гостилница Мерак ООД в размер на 175 000,00 лв., за 2022 г. в размер на 204 781,82 лв., като същевременно, макар и деклариран, не е бил внесен авансовият данък от 10 % нито за нейните възнаграждения, нито за тези на работниците и служителите. За периода м. 05.2021 г. до м.11.2022 г. задълженията на дружеството са възлизали на 53 460,13 лв. главница и 22 614,11 лв. лихви. За процесните периоди не са внасяни и задълженията за ДОО, УПФ и ЗО за персонала докато са били изплащани възнагражденията на управителката. Възражението на жалбоподателката, че на управителя се полага възнаграждение независимо от финансовото състояние на дружеството е неотнормисимо поради това, че спорно е не дали се полага възнаграждение, а неговият размер, т.е. дали той надвишава обичайните пазарни нива, в процесния период. Съгласно чл. 141 от Търговския закон /ТЗ/ отношенията с управителя се уреждат с договор за управление и контрол. Такъв не е бил представен. Във връзка с възражението й относно обичайните пазарни нива на възнагражденията, съдът намира следното: по официални данни на НСИ /които са общодостъпни на интернет страницата на НСИ/ за 2022 г. средната нетна месечна заплата на наети лица по трудово и служебно правоотношение в сектор хотелиерство и ресторантьорство е 381,00 евро. Средната нетна месечна заплата за 2022 г. на наети лица по професия „ръководители“, какъвто най-често е управителят – независимо дали е в трудово правоотношение или функциите са му възложени с ДУК, е 1 472,00 евро. Видно от събраните в хода на ревизионното производство доказателства, изплащаното на Й. А. за периодите 2021 г. и 2022 г. възнаграждение от 25 000,00 лв. в пъти надвишава обичайните нива за заеманата длъжност, дори да се приеме, че тя е заслужавала възнаграждение, което е над средното

ниво. С оглед на това, настоящият състав намира изводите на органите по приходите, че е налице драстично превишаване на обичайните пазарни нива на размера на възнаграждението на управителката, за законосъобразни, като на практика то представлява източване на средствата на дружеството, особено предвид липсата на доказателства за основанията то да бъде изплащано в този висок размер. С оглед на това следва да се приеме, че е налице скрито разпределение на печалбата.

Изплащане на възнаграждения на управителя в такъв голям размер е икономически необосновано, без преценка за финансовото състояние на дружеството и възможността да погасява задълженията си, което представлява съществено намаление на имуществото на дружеството съобразно чл. 19, ал. 2 ДОПК.

По отношение недобросъвестността по чл. 19, ал. 2 ДОПК, то тя се приравнява от теорията на умисъл /така Решение по адм. д. № 3659/2025 г. на ВАС/, като константната практика на ВАС изисква знание за наличието на публичните задължения в момента на разпореждането с имуществото /така Решение по адм. д. № 3889/2025 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 4068/2025 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 3194/2025 г. на ВАС/. Съгласно чл. 19, ал. 10 ДОПК се смята, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2, когато действието е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията до една година от декларирането и/или издаването на акта за установяване на задължението. В случая от Гостилница Мерак ООД, чиито съдружници и управители са жалбоподателката и съпругът ѝ, са подадени данъчните декларации със задълженията му, които впоследствие не са заплатени. През 2019 г. е образувано изп. дело, за което дружеството е уведомено и което обстоятелство, видно от обясненията на жалбоподателката и съдържанието на подадената до съда жалба, не се оспорва. Въпреки това е извършено разпореждане със средствата под формата на изключително висока заплата и то единствено в процесния период. Необосновано високият размер на възнагражденията на А. е започнат да бъде изплащан след като на дружеството е издаден РА № Р-22221420004328-091-001/15.04.2021 г., който е влязъл в сила, при положение, че преди това на управителите няма данни да е изплащано възнаграждение, както и че след изчерпване на касовите наличности не са начислявани възнаграждения в подобен размер.

Несъстоятелно е възражението на жалбоподателката, че съпругът ѝ като управител в ООД-то е отговарял за финансите на дружеството и той е подавал данъчните декларации, изплащал е възнаграждения, разпореждал се с банкови сметки и т.н. Съобразно чл. 141 ТЗ управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на общото събрание. Общото събрание в ООД взема решения за управлението, в това число и за възнаграждението на управителя, а общото събрание в ООД се съставя от съдружниците, един от които е Й. А., т.е. в качеството ѝ на управител и съдружник същата е наясно с финансовото състояние на управляваното от нея дружество. В случая няма данни да е имало ограничения в представителната власт, а двамата управители, които са и съпрузи, са представлявали дружеството заедно и поотделно. В допълнение, възражението, че срещу съпруга ѝ, като управител, който бил отговарял за финансите на ООД-то също имало образувано производство по чл. 19, ал. 2 ДОПК, което било във фаза съдебно обжалване, няма общо с отговорността на другия управител- Й. А.. Предвид разпоредбите на ТЗ във връзка с управлението на ООД, то при наличие на двама управители, всеки от тях има пълна представителна власт, еднакви права и задължения. Дали между тях има неформално разпределение на задължения и функции на управител, съгласно ТЗ не засяга отношенията с трети лица. С оглед на това съдът намира, че изплащането на възнаграждение в обсъдения размер от

25 000 лева е извършено при знание за наличие на деклариращи задължения и следователно следва да бъде приета недобросъвестност. В допълнение, в случая двамата управители са равноправни съдружници, които съобразно закона участват в общото събрание на дружеството, което е решаващият орган, включително по отношение на разпределение на печалба, размер на възнаграждение на управителите и т.н. Опитът да се прехвърля отговорността между двамата управители, които са и съпрузи в случая, поради неофициално разпределение на управленски функции, което е и недоказано, не може да доведе до отпадане на отговорността на жалбоподателката по чл. 19 от ДОПК.

Наличието на последния елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 ДОПК, а именно каузална връзка между недобросъвестното действие и невъзможността за събиране на публичните вземания, също е налице. Причинно-следствена връзка между недобросъвестното поведение и невъзможността за събиране на публичните вземания се установява от обстоятелството, че в процесния период необосновано високият размер на възнагражденията на А., както бе посочено по-горе, е започнат да бъде изплащан след като на дружеството е издаден РА № Р-22221420004328-091-001/15.04.2021 г., който е влязъл в сила, при положение, че преди това на управителите няма данни да е изплащано възнаграждение, както и че след изчерпване на касовите наличности не са начислявани възнаграждения в подобен размер. В допълнение, при проверка и опит да се извърши заповед на касата на дружеството през 2022 г. е установено, че обектът, от който е извършвана дейността, е предоставен на друго юридическо лице, фискалното устройство е било пререгистрирано на другото юридическо лице, като банковите сметки на Гостилница Мерак ООД са били закрити към м. 11.2021 г. Вследствие на описаните действия не са останали активи, годни да обезпечат събирането на публичните задължения. Последното се доказва от приложените служебни бележки, въпросници и справки за проучването на имущественото състояние на задълженото юридическо лице, както и прекатегоризацията на задълженията в несъбираеми /л. 1 – л. 16 от папка 2/, издадени от главен публичен изпълнител М. Б. и П. С., които ясно сочат към невъзможност за събиране на публичните задължения поради липса на активи. Предвид изложеното и с оглед образуваното през 2019 г. изпълнително дело, възражението на жалбоподателката, че не са предприети действия по събирането на задълженията от задълженото юридическо лице, а е ангажирана субсидиарната ѝ отговорност, е несъстоятелно.

При тези данни следва да се приеме, че именно действията по изплащане на възнаграждения на управителя, представляващи скрито разпределение на печалбата, са довели до съществено намаляване на имуществото на дружеството и до невъзможност за събиране на публичните вземания, поради което е налице изискуемата от чл. 19, ал. 2 ДОПК каузална връзка.

С оглед на изложеното съдът намира за изпълнен фактическият състав на чл. 19, ал. 2, т. 1, предл. 1 ДОПК и че следва да се ангажира отговорността на Й. А. за задълженията на Гостилница Мерак ООД.

Предвид изложеното, заключенията на ревизиращия екип, потвърдени с решението на директора на ДОДОП, се явяват правилни. Законосъобразно на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на жалбоподателката за задълженията на Гостилница Мерак ООД.

Крайният извод на съда е за неоснователност на иницираното от Й. А. оспорване.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в размер на 200 евро на основание на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ и с оглед правната и фактическа сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. З. А. срещу Ревизионен акт № Р-22221424001623-091-001/01.08.2025 г., потвърден с Решение № 1333/31.10.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, с който на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността ѝ на управител за задължения на Гостилница Мерак ООД в общ размер от 277 462,62 лв.

ОСЪЖДА Й. З. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

С

ЪДИЯ: